

Başkan Thomas S. Monson

O Dirildi!

İlk Paskalya sabahındaki boş mezar Eyüp'ün, "Eğer bir insan ölürse, yeniden yaşayabilir mi?" sorusunun cevabıydı.

Bu toplantı muhteşemdi. Konuşulan sözler ve müzik aracılığıyla şu ana kadar bu toplantıya katılan herkesin adına, Kilise'nin Başkanı olarak, size İngilizce dilinde en önemli iki kelime olarak bilinen şu iki basit kelimeyi söylemek istiyorum. Kız kardeş Cheryl Lant ve onun danışmanlarına, koroya, müzisyenlere, konuşmacılara söyleyeceğim bu sözler "Teşekkür ederim."

Yıllar önce, Londra'da, İngiltere'deyken, meşhur Tate sanat galerisini ziyaret ettim. Gainsborough, Rembrandt, Constable ve diğer meşhur sanatkarların eserleri bir çok odada sergilenmişti. Güzelliklerine hayran kaldım ve bu üstün eserleri yaratmak için gerekli olan beceriyi takdir ettim. Ama üçüncü katın sessiz bir köşesinde bulunan bir resim vardı ki bu sadece benim dikkatimi çekmekle kalmadı, yüreğimi de

fethetti. Ressam, Frank Bramley, fırtınalı bir denize doğru bakan sıradan bir kulübenin resmini yapmıştı. İki kadın, kayıp balıkçının annesi ve eşi, gece boyunca balıkçının yolunu gözlemişler, onun dönmesini bekliyorlardı. Şimdi gece bitmişti ve anlamışlardı ki balıkçı denizde kaybolmuştu ve geri dönmeyecekti. Genç kadın kayın validesinin yanı başında diz çökerek, başını yaşlı kadının kucağına gömmüştü, çaresiz bir şekilde ağlıyordu. Pencere kenarındaki bitmiş mum onların boşu boşuna ne kadar çok beklediklerini gösteriyordu.

Genç kadının kederini sezdim; onun üzüntüsünü hissettim. Ressamın eserine verdiği ürkütücü, etkili isim bu trajik hikayeyi anlatıyordu. Resmin adı, *Umutsuz Bir Şafak Vakti* idi.

Bu genç kadın, Robert Louis Stevenson'ın "Ağıt" 'adlı eserindeki

tesellinin, hatta gerçeğin hasretini nasıl da çekmiştir:

*Ev bir denizcidir, denizden gelmiş evindedir,
Avcı da dağdan gelmiş evindedir.¹*

Ölümlü hayatın gerçekleri arasında, hayatın sonunun geleceğinden başka hiçbir şey kesin değildir. Ölüm herkese gelir; bu bizim "evrensel mirasımızdır. Kurbanını [larını] bebekken ya da genç yaşta isteyebilir; yaşamın en güzel anında [insanları ziyaret edebilir]; ya da davetini, insanların başındaki saçlar ağarınca kadar erteleyebilir; ölüm kazadan ya da hastalıktan dolayı, ... ya da ... doğal sebeplerden dolayı gelebilir; ama ölüm gelmelidir."² Ölüm, kaçınılmaz şekilde bir ilişkinin acı kaybını ve özellikle genç insanların hayata geçirilmemiş rüyalarının uçup gitmesini, tamamlanmamış arzuları ve yıkılmış umutları temsil eder.

Bir sevdiğini kaybetmekle karşı karşıya kalan ya da, daha doğrusu, kendisinin bir gün öleceğini bilen hangi ölümlü varlık görüneni görünmeyenden ayıran perdenin arkasında neler olup bittiğini düşünmemiştir?

Yüz yıllar önce, Eyüp adında bir adam—her türlü zenginliklerle uzun bir süre kutsanmıştı, bir insanın başına gelebilecek her türlü sıkıntı onun başına geldiği için çok zor günler yaşıyordu—arkadaşlarıyla otururken o zamansız, hiç değişmeyen soruyu sordu: "Eğer bir insan ölürse, yeniden yaşayabilir mi?"³ Eyüp, yaşayan her adamın ve

kadının çok düşündüğü bir şeyi dile getiriyordu.

Bu ihtişamlı Diriliş Bayramı sabahında Eyüp'ün sorusunu değerlendirmek istiyorum—“Eğer bir insan ölürse, yeniden yaşayabilir mi?”—ve bunun cevabını dikkatli bir şekilde düşündükten sonra Tanrı'nın esinlenmiş sözleri ile cevaplamak istiyorum. Temel konulardan başlamak istiyorum.

Yaşadığımız bu dünyada bir tasarım varsa, bir de Tasarımcı olmalıdır. Bütün insanlık için bir tasarımın olduğuna inanmadan evrenin birçok harikasını kim görebilir? Bir Tasarımcı'nın olup olmadığından kim şüphe edebilir?

Yaratılış kitabında Büyük Tasarımcı'nın göğü ve yeryüzünü yarattığını öğreniriz. “Ve yer boştu, yeryüzü şekilleri yoktu; engin karanlıklarla kaplıydı.”

Büyük Tasarımcı, “Işık olsun” diye buyurdu, “ve ışık oldu”. O gökkubbeyi yarattı. Karayı ve suları ayırdı ve “Yeryüzü otlar, . . . türüne göre tohumu meyvesinde bulunan meyve ağaçları üretsın” diye buyurdu.

İki ışık yarattı—güneşi ve ayı. Tasarımıyla yıldızlar oluştu. Suda yaşayacak canlı yaratıkların ve göklerde uçacak kuşların olmasını istedi. Ve öyle oldu. Çeşit çeşit yabani hayvan, evcil hayvan, sürüngenler yarattı. Tasarım neredeyse tamamlanmıştı.

En sonunda, Tanrı insanı kendi suretinde —erkek ve kadın— olarak yarattı, bütün canlılara egemen olacaklardı.⁴

İnsana zeka—bir beyin, bir akıl ve

bir can—verildi. İnsanın kendi başına, bu nitelikler sayesinde, iman ve umut için, ilham ve istek için bir kapasitesi oldu.

Büyük Tasarımcı'nın en yüce yapıtı, bütün canlılara egemen, bir beyni ve isteği, bir akli ve bir canı, zekası ve ilahlılığı olan insanın, ruhu ölümlü vücudundan ayrıldığında onun yok olacağını kim inandırıcı bir şekilde tartışabilir?

Ölümün anlamını anlamak için yaşamın amacının değerini bilmeliyiz. İmanın sönük ışığı yerini vahiyin öğle güneşine bırakmalıdır ki bunun sayesinde dünyaya gelmeden önce yaşadığımızı biliriz. Bu dünyadan önceki yaşamda, kuşkusuz bu zorlu ama gerekli ölümlü hayata gelme fırsatından dolayı sevinçle haykıran Tanrı'nın çocukları arasındaydık.⁵ Amacımızın, fiziksel bir bedene sahip olmak, denemelerin üstesinden gelmek ve Tanrı'nın emirlerini tutacağımızı kanıtlamak olduğunu biliyorduk. Babamız ölümlülüğün doğasından dolayı ayartılacağımızı, günah işleyeceğimizi ve mükemmel olamayacağımızı biliyordu. Bu yüzden her şeyi başarma fırsatına sahip olabilmemiz için, bizim için acı çekip ölecek bir Kurtarıcı sağladı. Sadece bizim günahlarımızın kefarecini ödeyerek değil de, aynı zamanda kefaretin bir parçası olarak Kurtarıcı, Adem'in düşüşünden dolayı maruz kaldığımız bedensel ölümün üstesinden de gelecekti.

Böylece, iki bin yıldan daha uzun bir zaman önce, Mesih, Kurtarıcımız, Beytlehem'de ki bir ahırda bu fani dünyaya gelmiştir. Çok önceden haber verilen Mesih artık gelmişti.

İsa'nın çocukluk dönemi hakkında yazılan çok az şey vardır. Luka'daki ayeti seviyorum: “Ve İsa bilgelikte ve boyda gelişiyor, Tanrı'nın ve insanların beğenisini kazanıyordu.”⁶ Ve Elçilerin İşleri kitabında, Kurtarıcı hakkında anlamı çok derin olan kısa bir deyiş vardır: “İsa her yanı dolaşarak iyilik yapıyordu.”⁷

İsa, Erden Irmağında Vaftizci Yahya tarafından vaftiz edildi. Oniki Havarileri çağırdı. Hastaları iyileştirdi. Topalları yürüttü, körleri gördürdü, sağlırları işittirdi. Hatta ölüleri bile diriltti. İsa öğretti, tanıklık etti ve takip etmemiz için mükemmel bir örnek sağladı.

Ve ondan sonra dünyanın Kurtarıcısı'nın ölümlü dünyadaki hizmetinin sonu yaklaşmıştı. Havarileriyle olan son akşam yemeği üst katta bir odada geçti. Arkasından Getsemani ve Kafatası'ndaki çarmıh O'nu bekliyordu.

Hiç kimse Mesih'in Getsemani'de bizim için ne yaptığını tam manasıyla anlayamaz. O, kendisi, yaşadıklarını daha sonra şöyle açıkladı: “Bu acı benim, hatta Tanrı'nın, yüceler yücesinin, ağrılardan dolayı titremesine ve her gözeneğinden kan gelmesine ve hem bedenen hem de ruhen acı çekmesine sebep oldu.”⁸

Getsemani'de çektiği ıstırapın ardından, gücünün tükendiği anda, sert ve zorba eller tarafından tutulup, Hanan, Kayafa, Pilatus ve Hirodes'in huzuruna götürüldü. Suçlandı ve lanetlendi. Acımasız darbeler O'nun acı içinde olan vücudunu daha da zayıflattı. Keskin

dikenlerden yapılmış acımasız taç kafasına geçirilip alnını deldiği zaman yüzü kan içinde kaldı. Ve sonra, tekrar kızgın kalabalığın “Çarmıha gerin onu, çarmıha gerin onu”⁹ diye haykırışlarını dinleyen Pilatus’a götürüldü.

Ucunda keskin kemik ve metallere örülmüş olan çok katmerli deri bir kamçıyla kamçlandı. Bu acımasız kamçı ile kırbaçlandıktan sonra ayağa kalkıp seke seke kendi çarmihini daha fazla ilerleyemeyip bir başkası bu yükü kendi omuzlarına alıncaya kadar taşıdı.

Sonunda, Kafatası denilen tepede, çaresiz takipçilerinin bakışları arasında, O’nun yaralı vücudunu çarmıha çaktılar. O’nunla acımasızca dalga geçildi, küfredildi ve alay edildi. Yine de O şöyle haykırdı, “Baba, onları affet, çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar.”¹⁰

Hayatı tükenirken acı dolu saatler sona eriyordu. Kurumuş dudaklarından şu sözler çıktı, “Baba, ruhumu ellerine bırakıyorum: ve bunu söyledikten sonra son nefesini verdi.”¹¹

Merhametli bir ölümün huzuru ve tesellisi O’nu ölümlülüğün üzüntülerinden kurtardığında, O, Babası’nın huzuruna geri döndü.

Büyük Ustamız, son anda vazgeçebilirdi. Ama vazgeçmedi. Herşeyi kurtarabilmek için herşeyin altına indi. Cansız vücudu, çabucak ama nazik şekilde ödünç alınmış bir mezara konuldu.

Mesih’e inananlar için hiçbir söz bana göre, haftanın ilk gününde, Efendilerinin naaşının hazırlığını yapmak üzere mezara yaklaştıklarında

meleğin ağlayan Mecdelli Meryem’e ve diğer Meryem’e söylediklerinden daha anlamlı değildir. Melek şöyle söyledi:

“Diri olanı neden ölümler arasında arıyorsunuz?

“O burada yok, dirildi.”¹²

Kurtarıcımız tekrar hayata döndü. İnsanlık tarihindeki tüm olayların en görkemli, rahatlatıcı ve güven veren olayı yaşandı—ölüme karşı zafer kazanılmıştı. Getsemani ile Kafatası’ndaki ağrılar ve acılar silinmişti. İnsanlığın kurtuluşu sağlama alınmıştı. Adem’in Düşüşü’nden kurtulmuştuk.

O ilk Paskalya sabahındaki boş mezar Eyüp’ün sorusuna cevaptı, “Eğer bir insan ölürse, yeniden yaşayabilir mi?” Benim sesimi duyabilen herkese ilan ediyorum ki, eğer bir kişi ölürse, o tekrar yaşayacaktır. Bize vahyedilen hakikatin sayesinde bunu biliyoruz.

“Ölüm bir insan aracılığıyla geldiğine göre, ölümden diriliş de bir insan aracılığıyla gelir.

“Herkes nasıl Adem’de ölüyorsa, herkes Mesih’te yaşama kavuşacaktır.”¹³

Mesih’in Çarmıha Gerilişi’nin kederini çekenlerin ve O’nun Dirilişi’nin sevincini yaşayanların tanıklıklarını—okudum—ve inanıyorum. Aynı dirilmiş Rab tarafından ziyaret edilen Yeni Dünya’daki insanların tanıklıklarını da okudum—ve inanıyorum.

Bu devirdeki, birisinin tanıklığına inanıyorum ki o kişi günümüzde kutsal olarak görülen bir korulukta Baba ve Oğul ile konuştu ve hayatını verip tanıklığını kaniyle mühürledi. O şöyle bildirdi:

“Ve şimdi, onun hakkında verilen birçok tanıklıktan sonra, onun hakkında vereceğimiz bu tanıklık en son tanıklıktır: İşte O yaşıyor!

“Çünkü biz onu gördük, hatta Tanrı’nın sağ elinin yanında; ve onun Babanın biricik Oğlu olduğuna dair tanıklık eden sesi duyduk.”¹⁴

Vahyedilen hakikat ışığının sayesinde ölümün karanlığı her zaman dağıtılabilir. Büyük Ustamız, “Diriliş ve yaşam Ben’im” dedi.¹⁵ “Size esenlik bırakıyorum, size kendi esenliğimi veriyorum” dedi.¹⁶

Yıllar boyu, Kurtarıcı’nın söz verdiği huzur ve rahatlığa en çok ihtiyaç duydukları zamanlarda kavuşan, dirilişin gerçekliğine tanıklık eden kişilerden benimle paylaştıkları, sayamayacağım kadar çok tanıklıklar duydum ve okudum.

Böyle bir olayın bir kısmını sizlerle paylaşacağım. İki hafta önce, ailesi ve özellikle 11 yaşındayken hasta olan oğlu Jason hakkında yazan yedi çocuklu bir babadan dokunaklı bir mektup aldım. Daha sonraki yıllarda, Jason’ın hastalığı birkaç kere daha tekrarlandı. Bu baba, oğlunun sağlık sorunlarına rağmen onun olumlu yaklaşımı ve keyifli halinden bahsediyordu. Jason 12 yaşında Harunluk Rahipliğini aldı ve “kendini iyi ya da kötü hissetsin, sorumluluklarını her zaman en iyi şekilde, istekle, en üstün bir şekilde yerine getirdi.” 14 yaşında Kartal İzciliği Ödülü’nü aldı.

Geçen yaz, 15’inci yaş gününden hemen sonra, Jason tekrar hastaneye kaldırıldı. Jason’ı ziyaret eden babası onu bir gün gözleri

kapalı halde buldu. Jason'ın uyu-
yup uyumadığını bilmeden, onunla
usulca konuşmaya başladı. "Jason,"
dedi, "Bu kısa hayatında başından
birçok şey geçtiğini ve şu anki
durumunun zor olduğunu biliyo-
rum. Önünde dev bir mücadele ol-
masına rağmen, hiçbir zaman İsa
Mesih'e olan inancını kaybetmeni
istemiyorum." Jason birden gözle-
rini açıp açık ve kararlı bir sesle
"Asla!" deyince şaşırıldığını söyledi.
Jason ardından gözlerini kapadı,
başka birşey demedi. Babası şöyle
yazdı, "Bu basit ifade ile Jason, İsa
Mesih hakkında hayatımda duydu-
ğum en güçlü ve sade tanıklığı bil-
dirdi...onun 'Asla!' deyişi o gün ru-
huma işledi, Cennetteki Babamız
bana böyle olağanüstü ve asil bir
çocuk vererek beni kutsadığı için
kalbim sevinçle doldu...bu onun
Mesih hakkındaki tanıklığını son
kez duyuşum oldu."

Ailesi bunun hastaneye yapılan
rutin ziyaretlerden biri olmasını
umut ederken, Jason iki hafta geç-
meden hayatını kaybetti. Bir erkek
ve bir kız kardeşi o sırada misyon
hizmetinde bulunuyorlardı. Diğer
bir erkek kardeşi, Kyle'in, misyon
çağrısı yeni gelmişti. Hatta mektup
beklendiğinden erken gelmişti.
Ağustos'un 5'inde, Jason vefat
etmeden bir hafta önce, Kyle'in
misyon mektubu orada açılınsın

ve bu haberi bütün aile birlikte
paylaşabilsin diye, herkes Jason'ın
hastane odasında toplanmıştı.

Bu baba, bana yolladığı mektu-
bun içine Jason'ın hastane yatağında
yatarken ve yatağın yanında duran
kardeşi Kyle'in misyon mektubunu
elinde tutarken çekilmiş bir fotoğ-
rafını koymuş. Fotoğrafın altına şu
alt yazı yazılmıştı: "Beraber misyona
çağrıldılar—perdenin her iki
tarafında."

Jason'ın misyonda olan erkek ve
kız kardeşi eve Jason'ın cenazesinde
okunsun diye güzel, teselli edici
mektuplar yollamışlar. Arjantin
Buenos Aires Batı Misyonu'nda mis-
yon yapan kız kardeşi, mektubun
bir bölümünü şöyle yazmış: "İsa
Mesih'in yaşadığını biliyorum ve
O yaşadığı için, hepimiz, sevgili
Jason'ımız da dahil, tekrar yaşaya-
cağız...Sonsuz bir aile olarak
beraber mühürlenmemizdeki kesin
bilgimizden dolayı rahat olabili-
riz...Eğer itaat etmek için elimizden
gelen en iyi şeyleri yaparsak ve bu
hayatta daha iyi şeyler yaparsak onu
tekrar göreceğiz." Şöyle devam etti,
"Uzun zamandır sevdiğim bir kutsal
yazı şimdi daha yeni bir anlam ve
önem kazanıyor...Vahiy kitabının
21'inci bölümü, 4'üncü ayeti şöyle
diyor: 'Onların gözlerinden bütün
yaşları silecek. Artık ölüm olmayac-
ak. Artık ne yas, ne ağlayış, ne de

istrap olacak. Çünkü önceki düzen
ortadan kalktı.'"

Sevgili kardeşlerim, en derin
acılar çektiğimiz zamanlarda, ilk
Paskalya sabahındaki meleğin söy-
lediği sözlerle derin bir huzur bula-
biliriz, "O burada yok, dirildi."¹⁷

*O dirildi! O dirildi!
Sevinçli bir sesle haykır.
Üç günlük hapisbaneden
kurtuldu;*

*Bütün dünya sevin sin.
Ölüm fetbedildi, insan özgürdür.
Mesih galip gelmiştir!*¹⁸

O'nun bugün dünyada ki özel
şahitlerinden biri olarak, bu harika
Diriliş Bayramı Pazar'ında, size şunu
ilan ediyorum ki, bu doğrudur, O'nun
kutsal adıyla—hatta Kurtarıcımız, İsa
Mesih'in adıyla—Amin.

NOTLAR

1. Stevenson, Robert Louis, "Requiem,"
An Anthology of Modern Verse, ed.
A. Methuen (1921), 208.
2. Talmage, James E., *Jesus the Christ*,
3. Baskı. (1916), 20.
3. Eyüp 14:14.
4. Yaratılış 1:1-27.
5. Bkz. Eyüp 38:7.
6. Luka 2:52.
7. Elçilerin İşleri 10:38.
8. Öğreti ve Antlaşmalar 19:18.
9. Luka 23:21.
10. Luka 23:34.
11. Luka 23:46.
12. Luka 24:5-6.
13. 1. Korintililer 15:21-22.
14. Öğreti ve Antlaşmalar 76:22-23.
15. Yuhanna 11:25.
16. Yuhanna 14:27.
17. Matta 28:6.
18. "O Dirildi!" İlahiler, no. 199.

Zamanımızın Öğretileri

Her ayın dördüncü pazar günü yapılan Melkizedek Rahipliği ve Yardımlaşma Cemiyeti dersleri *Zamanımızın Öğretileri* 'ne ayrılmaya devam edecektir. Bu derslerin her biri en sonuncu genel konferansta verilen bir veya daha fazla konuşmadan hazırlanabilir. Destek ve bölge başkanları hangi konuşmaların seçileceğine karar verebilirler ya da bu sorumluluğu gözetmenlere ve dal başkanlarına verebilirler. Liderler, Melkizedek Rahipliği sahibi kardeşlerin ve Yardımlaşma Cemiyeti üyesi kız kardeşlerin aynı pazar gününde aynı konuşmaları çalışmalarının önemini vurgulamalıdır.

Dördüncü pazar toplantılarına katılanların, en son genel konferans konuşmalarının yer aldığı dergiyi incelemeleri ve sınıfa getirmeleri teşvik edilir.

Konuşmalardan Nasıl Ders

Hazırlanacağına Dair Öneriler

Konuşmayı(ları) çalışırken ve öğretirken Kutsal Ruh'un yanınızda olması için dua edin. Dersi hazırlarken

başka materyalleri kullanmayı isteyebilirsiniz, ama konferans konuşmalarının Kilise tarafından onaylanmış olduğunu unutmayın. Sizin göreviniz başkalarının Kilise'nin en son genel konferansında öğretildiği şekilde sevindirici haberi öğrenmesine ve uygulamasına yardımcı olmaktır.

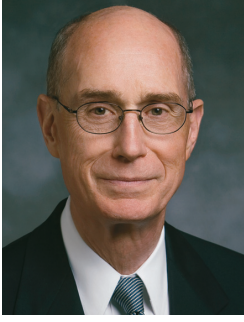
Konuşmayı(ları) gözden geçirin, sınıfta bulunanlara yararlı olacak ilkeleri ve öğretileri bulun. Aynı zamanda bu konuşmada(larda) gerçekleri öğretmenize yardımcı olacak hikayeler, kutsal yazı referansları ve açıklamalar var mı diye bakın.

İlkeleri ve öğretileri öğretmek için bir taslak hazırlayın. Taslak sınıfta bulunanlara yardımcı olacak türde sorular içermelidir:

- Konuşmada(larda) geçen ilke ve öğretileri bulun.
- Onların anlamını düşünün.
- Anladıklarınızı, fikirlerinizi, tecrübelerinizi ve tanıklıklarınızı paylaşın.
- Bu ilke ve öğretileri hayatınızda uygulayın.

AYLAR	DÖRDÜNCÜ PAZAR DERS MATERYALLERİ
Mayıs 2010– Ekim 2010	Mayıs 2010 <i>Liyahona'da*</i> yayınlanan konuşmalar
Kasım 2010– Nisan 2011	Kasım 2010 <i>Liyahona'da*</i> yayınlanan konuşmalar

*Bu konuşmalar (birçok dilde) conference.lds.org'da mevcuttur.

Başkan Henry B. Eyring
Birinci Başkanlık Birinci Danışmanı

Eve Dönenlere Yolda Yardım Edin

İsa Mesih'e ve O'nun iade edilmiş sevindirici haberine iman etmeleri için Tanrı'nın çocuklarına genç yaşta olanaklar sağlamak onlar için yapabileceğimiz en büyük yardımdır.

Kardeşlerim, Cennetteki Babamız bizden ruh çocuklarını evine, huzuruna geri getirmemiz için yardımlarımızı istiyor ve bu yardımlarımıza ihtiyacı vardır. Bugün Tanrı'nın gerçek Kilisesi'nde bulunan ve dolayısıyla cennetteki evlerine dönmek için dar ve ince yoldaki yolculuklarına başlayan gençlerimiz hakkında konuşacağım. Tanrı onların doğru yolda kalmaları için gereken ruhsal gücü erkenden kazanmalarını istiyor. Eğer doğru yoldan çıkmaya başlarsa, onları doğru yola döndürmek için Tanrı'nın bizlerin yardımına ihtiyacı vardır.

Genç bir gözetmenken Rab'bin neden bizden çocukları daha küçükken güçlendirmemizi ve onları çabucak kurtarmamızı istediğini da-

ha iyi anlamaya başladım. Size yıllardır yardım etmeye çalıştığım birçok genç insanı temsil eden genç bir kız ile ilgili bir hikaye anlatacağım.

Gözetmen masamın karşısında oturuyordu. Bana kendi hayatından bahsetti. Sekiz yaşındayken vaftiz olmuş ve Kilise'nin bir üyesi olarak onaylanmıştı. Daha sonra başından geçen 20 yılı anlatırken gözlerinde yaş yoktu, ama sesinde üzüntü vardı. İlginç düşündüğü insanlarla arkadaş olmayı seçtiği için hayatının aşağıya doğru kaymaya başladığını söyledi. İlk başta pek önemli görünmeyen emirleri çiğnemeye başladı.

Başlangıçta biraz üzülmüş ve suçluluk duygusu hissetmişti. Ne var ki

arkadaşları ile kurduğu ilişkiler yeni bir sevilme duygusu veriyordu, bu yüzden tövbe etmek amacıyla aldığı geçici kararlar pek önemli gözükmemeye başladı. Çiğnediği emirlerin ciddiyeti arttıkça, sonsuz mutlu bir yuvanın rüyası da giderek unutulmaya başladı.

Bunun adı sefillik derken karşımda oturuyordu. Benden kendisini yakalanmış olduğu günah tuzakından kurtarmamı istiyordu. Ancak onun için bu tuzaktan kurtulmanın tek yolu, İsa Mesih'e iman etmek, kırık kalpli olmak, tövbe etmek ve böylece günahlarımızdan arınmak, değişmek ve Rab'bin Kefareti sayesinde güçlenmekti. Bunun hala mümkün olduğuna dair tanıklığımı onunla paylaştım. Bu mümkündü, ama Tanrı'nın evini bulmak için çıktığı hayat yolculuğunun başında ve ilk kez doğru yoldan ayrıldığı zaman iman etmiş olsaydı daha kolay olurdu.

Bu yüzden İsa Mesih'e ve O'nun iade edilmiş sevindirici haberine iman etmeleri için Tanrı'nın çocuklarına genç yaşta olanaklar sağlayarak en iyi yardımı yaparız. Daha sonra yoldan çıktıkları zaman, bu iman ışığı kaybolmadan acele bir şekilde yeniden canlanmasına yardımcı olmalıyız.

Dolayısıyla sen ve ben Tanrı'nın çocukları arasındaki bu yolculara neredeyse sürekli yardım edebileceğimiz fırsatımız olacağını tahmin edebiliriz. Kurtarıcı bunun sebebinin Tanrı'nın bütün ruh çocuklarının eve dönmek için günahın ve Şeytan'ın yarattığı sisin içinden geçerken yaşadıkları tehlikeli yolculuğu anlattığı zaman açıkladı:

“Dar kapıdan girin; çünkü yıkıma götüren kapı geniş ve yol enlidir; ve oradan girenler çoktur.

“Çünkü hayata götüren kapı dar ve yol incedir; ve onu bulanlar azdır.”¹

Çocuklarının ihtiyaçlarını önceden gören sevgi dolu Cennetteki Baba onların yollarına tabelalar ve cankurtaranlar koydu. Güvenli ve kolay görülen bir yolun olması için Oğlu İsa Mesih'i gönderdi. Günümüzde Başkan Thomas S. Monson'ı peygamberi olarak göreve çağırdı. Çocukluğundan beri Başkan Monson sadece doğru yolda nasıl kalınacağını değil, aynı zamanda doğru yoldan üzüntü yollarına düşenlerin nasıl kurtarılacağını öğretti.

Cennetteki Baba bizi yolcuları güçlendirmek, gerektiği zamanlarda, onları güvenliğe getirmek için çok çeşitli duraklara [yerlere] atadı. Bizim en önemli ve büyük görevlerimiz ailemizle ilgilidir. Bu görevler önemlidir, çünkü aile çocuğun hayatının başında onun ayaklarının cennetteki evimize giden yolda sıkıca durmasını sağlayabilir. Anne babalar, erkek kardeşler, kız kardeşler, büyük anne ve babalar, halalar, teyzeler, amcalar ve dayılar ailedeki gerçek doğal sevgi bağlarından dolayı daha güçlü bir rehber ve cankurtaran olmuşlardır.

Bir ailenin çocuklarının hayatındaki ilk sekiz yılda büyük avantajları vardır. Bu korunmalı yıllarda, İsa Mesih'in Kefareti'nden dolayı Şeytan eve dönüş yolunu karanlık sisleri kullanarak saklayamaz. Bu değerli yıllarda Rab, İlköğretim öğretmenlerini çocukları ruhsal yönden güçlendirmeleri için göreve çağırarak ailelere yardımcı olur. Aynı zamanda Rab'bin sofrasını [ekmeği ve

suyu] sunmaları için Harun Rahipliğini taşıyanları görevlendirir. Rab'bin sofrası duaları okunduğunda, çocuklar eğer Tanrı'nın emirlerine itaat ederlerse, bir gün Kutsal Ruhun rehber olarak kendilerine verileceği vaadini işitirler. Sonuç itibarıyla, gelecek ayartmalara karşı durmak üzere güçlendirilirler ve sonra gelecekte bir gün başkalarını kurtarmak için kuvvet bulurlar.

Kilise'deki birçok gözetmen esinlenerek mahalledeki [kilisedeki] en güçlü kişileri İlköğretim'deki çocuklara bireysel hizmet vermeleri için göreve çağırır. Onlar çocukların imanla ve tanıklıkla güçlendirildiğinde, ergenlik çağlarında kurtarılmaya pek ihtiyaçları olmayacağını anlarlar. Güçlü ruhsal bir temelin insanın hayatında büyük bir farklılık yarattığını görürler.

Hepimiz yardımcı olabiliriz. Büyükanneler, büyükbabalar, çocuğu tanıyan her üye yardımcı olabilir. İlköğretim'de resmi bir çağrı görevimizin olması gerekmez. Ayrıca yardımcı olabilmek için bir yaş sınırı da yoktur. Böyle bir kadın, genç yaşta, İlköğretim Genel Kurulu'nda görev yaparken CTR [Doğruyu Seçin] sloganının bulunmasına yardımcı oldu.

Bu kardeşimiz çocuklara hizmet etmekten asla yorulmadı. Kendi isteğiyle mahallesindeki [kilise] İlköğretim programında neredeyse 90 yaşına kadar öğretmenlik yaptı. Küçük çocuklar onun kendileri için duyduğu sevgiyi hissedebiliyorlardı. Onun sergilediği örneği gördüler. Ondan İsa Mesih'in sevindirici haberi hakkındaki temel ilkeleri öğrendiler. Ama her şeyden çok, onun gösterdiği örnekten Kutsal Ruh'u hissetmeyi ve tanımayı öğrendiler. Bunu öğrendikleri zaman, ayartmalara

karşı koyabilecek imanları olmaya başladı. Bu çocukların daha az bir olasılıkla kurtarılmaya ihtiyacı olacaktı ve başkalarını kurtarmak için daha hazır olacaktı.

Çocuklarımız küçükken duaya ve Kutsal Ruh'a olan basit inancın gücünü öğrendim. Büyük oğlumuz henüz vaftiz olmamıştı. Annesi ve babası, İlköğretim öğretmenleri ve rahiplik liderleri ona Kutsal Ruh'u hissetmesine ve tanımaya ve Kutsal Ruh'tan nasıl yardım alınacağını öğrenmesine yardımcı olmaya çalıştılar.

Bir gün öğleden sonra eşim oğlumuzu ona okuma dersi veren bir bayanın evine götürdü. İşten eve dönerken onu dersten almayı planlıyordum.

Oğlumun dersi umduğumuz saatten daha erken bitmişti. Oğlum eve giden yolu bildiğinden emindi. Bu yüzden yürümeye başladı. Kendinden emin yürürken yolda yalnız olmaktan hoşlandığını daha sonra bize söyledi. Yaklaşık yarım mil yürüdüktan sonra (0.8 km), karanlık olmaya başlamıştı. Evden hala çok uzakta olduğunu sezmeye başladı.

Hala yanından geçen arabaların ışıklarının gözyaşlarından dolayı bulanık görüldüğünü hatırlayabiliyor. Kendini, tek başına eve doğru yürümeye başlayan kendinden emin bir genç gibi değil, küçük bir çocuk gibi hissediyordu. Yardıma ihtiyacı olduğunu anlamıştı. O sırada aklına bir şey geldi. Dua etmesi gerektiğini biliyordu. Bu yüzden yoldan ayrılıp karanlıkta zar zor görebildiği birkaç ağaca doğru ilerledi. Diz çökecek bir yer buldu.

Çalıkların arkasından gelen sesler işitti. İki genç adam onun ağlayışını duymuştu. Yaklaşık ona: “Sana

yardımcı olabilir miyiz?” diye sordular. Gözyaşları içinde onlara kaybolduğunu ve eve gitmek istediğini söyledi. Genç adamlar ona evinin telefon numarasını ya da adresini bilip bilmediğini sordular. Bilmiyordu. Ona adını bilip bilmediğini sordular. Adını biliyordu. Onu oturdukları yakın bir yere götürdüler. Soyadımızı telefon rehberinde buldular.

Telefon gelir gelmez, acele oğlumun imdadına yetiştim, minnettarım ki böyle nazik insanlar onun evine giden yolun üzerine konmuştu. Her zaman minnettarım ki oğluma kaybolduğu zaman yardım gelmesi için inançla dua etmesi öğretilmişti. Bu inanç onu güvenli bir yere getirmiş, ardından daha çok kurtarıcıyı, sayamayacağı kadar çok sayıda insanı oraya getirmişti.

Rab Kendi Krallığında bir kurtarma yöntemi kurmuş ve kurtarıcılar sağlamıştır. Bilgeliği sayesinde Rab hizmetkarlarına bizleri kuvvetlendirmeleri için ilham verip en güçlü programları düzenlemelerini sağlamış ve ergenlik çağından geçerken en iyi kurtarıcıları göreve çağırmıştır.

İki güçlü programın Rab tarafından konulduğunu biliyorsunuz. Biri, genç bayanlar için, Kişisel İlerleme adını taşıyor. Diğer Harun Rahipliğini taşıyanlar için Tanrı'ya Hizmet adını taşıyor. Yükselen nesildeki gençlerimizi kendi potansiyellerini görmeleri ve büyük bir manevi güce sahip olmaları için teşvik ediyoruz. Ve gençlerimizle ilgilenen kardeşlerimizden rica ediyoruz ki Rab'bin bizden istediği şeyleri yapalım ve gençlerimize yardımcı olalım. Kilisenin geleceği onlara bağlı olduğu için, bu hepimizi ilgilendirmektedir.

Bu iki program geliştirildi, ama

programların amacında bir değişiklik olmadı. Başkan Monson şöyle dedi: “Ne öğrenmemiz gerekiyorsa öğrenelim, ne yapmamız gerekiyorsa yapalım ve ne olmamız gerekiyorsa olalım.”²

Genç bayanlar için yazılmış *Kişisel İlerleme* kitapçığı programın amacını onlara açıkça gösterir: “Kişisel İlerleme programı Genç Bayanlar'ın sekiz değerini kullanarak size kim olduğunuzu, neden bu dünyada olduğunuzu ve sizi Tanrı'nın bir kızı olarak tapınağa gideceğiniz ve kutsal antlaşmalar yapacağınız güne hazırlanmak için ne yapmanız gerektiğini daha iyi anlamanıza yardımcı olur.”

Kitapçık genç bayanlar “sorumluluklar üstlenecek, bu sorumlulukları yerine getirecek ve ne kadar ilerlediğinizi ailenize ya da liderlerinize rapor edeceksiniz diye devam eder.” Aynı zamanda “Kişisel İlerleme programı üzerinde çalışırken oluşturacağınız düzen—örneğin dua, kutsal yazı çalışması, hizmet ve günlük tutma—her gün yaptığımız kişisel alışkanlıklarınız olacaktır. Bu alışkanlıklar tanıklığınızı güçlendirecek ve size öğrenmeniz ve kendinizi geliştirmeniz için hayatınız boyunca yardımcı olacaktır.”³

Harun Rahipliğindeki genç erkekler için olan Tanrı'ya Hizmet programı güçlendirilmiş ve basitleştirilmiştir. Üç Harun Rahipliği makamları için istenilen her şey tek basit bir kitapta toplanacaktır. Genç erkeklerle ve onların liderlerine bu yeni kitabın bir kopyası verilecektir. Bu kitap güçlü bir ekipmandır. Genç erkeklerin tanıklıklarını ve onların Tanrı ile olan ilişkilerini güçlendirecektir. Rahiplik görevlerini öğrenmelerine ve bunları yerine getirmeyi

istemelerine yardımcı olacaktır.

Anne ve babaları ile olan ilişkilerini, kurul üyeleri arasındaki ve liderleri ile olan ilişkilerini güçlendirecektir.

Bu programların ikisi de genç erkeklerin gayret göstermesi için onlara büyük bir sorumluluk verir. Gençler öğrenmeye ve herkes için zor olan şeyleri yapmaya davet edilir. Kendi gençliğimi düşünüyorum da biz böyle zorlu mücadelelere davet edilme miştik. Birkaç kez bazı zor tecrübelere çağrılmıştım, ama bu da sadece arada bir olmuştu. Bu programlar tutarlılığı, büyük çabaları ve yıllarca öğrenilen bilgilerin ve yaşanan ruhsal deneyimlerin birikimini teşvik eder.

Bunu düşündüğüm zaman bu kitapçıkların içeriklerinin Rab'bin yükselen nesli ve gençleri seven herkes için duyduğu güvenin fiziksel bir temsili olduğunu anladım. Bu güvenin güzelce buraya yerleştirildiğine dair kanıtlar gördüm.

Harun Rahipliği kurullarını ziyaret edip bu kurulları işler vaziyette gördüm. Genç erkekleri öğrenme yöntemlerini uygularken gördüm, Tanrı'nın onlardan istediklerini yapmak için planlar kuruyorlar, ardından söz verdikleri şeyleri yapmak için işe koyuluyorlardı ve ruhsal yönden nasıl bir değişiklik yaşadıklarını başkaları ile paylaşıyorlardı. Onları izleyip dinlerken, babaların, annelerin, liderlerin, arkadaşların ve hatta kilise topluluğundaki komşuların, gençlerin güçlendirildiğine dair onların tanıklıkları duydukları zaman Ruh tarafından nasıl etkilendiklerini açıkça görebildim. Gençler tanıklıklarını paylaştıkları zaman yüceldiler, aynı zamanda onların hayatta ilerlemelerini isteyenler de bu duyguları yaşadılar.

Genç Bayanlar programında genç

bayanların ruhsal yönden güçlenmeleri ve bizlere yardımcı olabileme fırsatı sunabilmesi için aynı güçlü yöntemler kullanılır. Kişisel İlerleme genç bayanları tapınak törenlerini almaya hazırlar. Annelerin, büyükan-nelerin ve Kilise'deki her doğru kadının sergilediği örnek davranışlar onlara yardımcı olur. Anne babaların kızlarının hedeflerine ve rüyalarına kavuşabilmeleri için onun yaptığı iyi şeyleri nasıl fark ettiklerini ve değer verdiklerini gördüm.

Birkaç gün önce, bir anneyi genç kızı ile birlikte iyi örnek oldukları için olağanüstü kadınlar ödülünü almak üzere kürsüye çıkarken izledim. Bunun anlamını benimle paylaştıklarında, Rab'bin hepimiz için olan onayını ve teşvikini hissettim.

Bu genç insanlara verebileceğimiz bütün yardımların en büyüğü onların bizim duyduğumuz güveni hissetmelerini sağlayarak Tanrı'nın evine giden yolda olduklarını ve bunu başarabileceklerini bilmeleridir. Onlarla beraber yürürsek onlar bu güveni duyabilirler. Yol dik ve taşlı olduğu için bazen cesaretlerini yitirebilirler ve tökezleyebilirler. Bazen gidecekleri yer konusunda kafaları karışabilir ve sonsuz önemi olmayan hedeflerin peşinden koşabilirler. Bu esinlenmiş programlar bu tür talihsizliklerin olma şansını azaltır, çünkü bunlar gençlerimizi Kutsal Ruh'un arkadaşlığını davet etmeye

ve kabul etmeye yönlendirir.

Gençlere verebileceğimiz en iyi öğüt sadece Tanrı'nın Ruhu tarafından kendilerine rehberlik edildiğinde ve hataları düzeltildiğinde, onların Cennetteki Babanın huzuruna geri dönebilecekleridir. Eğer akıllı davranmak istersek, o zaman Kutsal Ruhun arkadaşlığını davet eden her şeyi teşvik eder, över ve örnek gösteririz. Onlar yaptıkları ve hissettikleri şeyleri bizle paylaştıkları zaman, biz de Kutsal Ruhu almaya layık olmalıyız. O zaman bizim övgülerimizle ve gülümsemelerimizle Tanrı'nın onayını hissedeceklerdir. Eğer onların hatalarını düzeltecek öğütleri verme ihtiyacını hissederseniz, bu öğütlerde bizim sevgimizi ve Tanrı'nın sevgisini hissetmelidirler, reddedilme ya da azarlama hissetmemelidirler, aksi halde bu Şeytan'ın onları daha uzaklara götürmesine imkan verir.

Bizden en çok ihtiyaç duydukları örnek davranış, kendi yapmaları gereken şeyleri ilkönce bizim yapmamızdır. Ruhun armağanları için dua etmemiz gerekir. Kutsal yazıları ve yaşayan peygamberlerin sözlerini derinlemesine düşünmeliyiz. Sadece dilekte bulunmamalı, ama antlaşmalarla ilgili planlar yapmalıyız. Ardından Rab'be verdiğimiz sözleri tutmalıyız. Hayatımızda gördüğümüz Kefaretin kutsamalarını başkaları ile paylaşarak onları yüceltmemiz gerekir.

Ve Rab'bin onlardan beklediği düzenli ve uzun sadakati kendi yaşamlarımızda örneklerle göstermeliyiz. Bunu yaparsak, onlara Ruh'tan bir güvence hissetmelerine yardımcı oluruz ki ısrarlı davrandıkları takdirde, sevgi dolu Kurtarıcı ve Cennetteki Baba'dan şu sözleri duyacaklardır: "Aferin, iyi ve güvenilir köle! Sen küçük işlerde güvenilir olduğunı gösterdin, ben de seni büyük işlerin başına geçireceğim. Gel, efendinin şenliğine katıl!"⁴ Onlara bu yolda yardımcı olan bizler bu sözleri sevinçle duyacağız.

Rab'bin sizi ve Tanrı'nın her çocuğunu sevdiğine tanıklık ederim. Bu krallık O'nun krallığıdır, Peygamber Joseph Smith'e verilen rahiplik anahtarları sayesinde iade edilmiştir. Thomas S. Monson, Rab'bin günümüzdeki peygamberidir. Her birinize şu sözü veririm ki, bu kilisede, İsa Mesih'in gerçek Kilisesi'nde ilhamla verilen direktifleri uygularsanız, gençlerimiz ve onlara yardımcı olan ve onları seven bizler ailece, mutluluk içinde sonsuza dek beraber yaşayabilir ve Cennetteki Babanın ve Kurtarıcının yaşadığı evimize emniyetli bir şekilde getirilebiliriz. İsa Mesih'in adıyla, amin.

NOTLAR

1. 3.Nefi 14:13-14.
2. Thomas S. Monson, "To Learn, to Do, to Be," *Liyabona*, Kasım 2008, 67.
3. *Young Women Personal Progress* (kitapçık, 2009), 6.
4. Matta 25:21.